

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. GERAD

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, νέος ποιητής. ΜΑΡΙΑ, νέα κόρη πλούσια.

(Στο σπίτι της Μαρίας. Σ' ένα πλούσια στολισμένο σαλόνι. Η Μαρία κάθεται μόνη και φυλλομετράει ένα βιβλίο. Ήλφρανα μπαίνει ο Ροβέρτος).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καλησπέρα σας, δεσποινίς Μαρία.

ΜΑΡΙΑ (αφήνοντας το βιβλίο). — Καλησπέρα σας, κύριε ποιητή.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας βρήσω, επιτέλους, μόνη, δεσποινίς ! Δόξα σοι ο Θεός !...

ΜΑΡΙΑ.—Θέλατε να με βρήτε μόνη ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Το λαχταρούσα...

ΜΑΡΙΑ.—Και γιατί ; Θέλετε να μου μιλήσετε ιδιαιτέρως ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μάλιστα.

ΜΑΡΙΑ.—Και τι έχετε να μου πείτε ; Μήπως θέλετε να μεσολαβήσω στον πατέρα μου, για να σας δώσει μια θέση στα έργοστασία του ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όχι. Δεν έχω ανάγκη από θέσεις.

ΜΑΡΙΑ.—Γιατί τότε ; Δεν ζη κανείς μόνο με την ποιησι.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ζω μόνο με την ποιησι, δεσποινίς.

ΜΑΡΙΑ.—Δεν ζω μόνο με την ποιησι, δεσποινίς. Βέβαια, η ποιησις είναι η χειρότερη μου τροφή και δύναμις, αλλά ξέρετε, έχω και κάποια μικρή περιουσία. Έπειτα, κερδίζω όλοένα περισσότερα από τα βιβλία μου.

ΜΑΡΙΑ (κάπως ειρωνικά).—Κερδίζετε δόξα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και χρήματα.

ΜΑΡΙΑ.—Όραία !... Πρέπει λοιπόν να είστε εύτυχοις.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναί, αλλά ή δόξα και τα χρήματα δεν είναι αρκετά για την εύτυχια ενός ανθρώπου.

ΜΑΡΙΑ.—Και τι χρειάζεται ακόμα ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν καταλαβαίνετε τι χρειάζεται ακόμα ;

ΜΑΡΙΑ.—Άκομα περισσότερα χρήματα ήφως, άκομα περισσότερη δόξα ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όχι. Κάτι άλλο...

ΜΑΡΙΑ.—Ποιό είναι αυτό το άλλο ;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Η αγάπη !...

ΜΑΡΙΑ (χαμογελώντας).—Ποιητή !...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά γιατί ; Πρέπει να είναι κανείς ποιητής, για να νοιώθει την ώμορφιά της αγάπης ; 'Η αγάπη δεν είναι το μεγαλύτερο ιδανικό κάθε ανθρώπου ;

ΜΑΡΙΑ.—Έξωκουλούθετε να μιλάτε σαν ποιητής.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά έσείς, δεσποινίς, δεν πιστεύετε στην αγάπη, δεν την λαχταράτε καθόλου ;

ΜΑΡΙΑ.—Δεν μου μένει καιρός να την λαχταρώ. Είναι πολύ μοντέρνα γυναίκα, καθώς ξέρετε. Βρίσκωμια διαρκώς άτηχολημένη. Χορεύω, διασκεδάω, παίζω τένις, γκολφ, ταξιδεύω...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και...δεν αγαπάτε ;

ΜΑΡΙΑ.—Είμαι μία πεταλούδα, που πετάει από λουλουδι σε λουλουδι. Δεν σταματώ ποτένα. Φλερτάρω μόνον...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και δεν ποθείτε καθόλου την άληθινή αγάπη ;

ΜΑΡΙΑ.—Όχι, προς το παρόν.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Κι' όμως... Ένας μεγάλος έρωτας...

ΜΑΡΙΑ.—Δεν μου άρέσουν οι μεγάλοι και παράφοροι έρωτες. Δεν είμαι καθόλου ρομαντική. Δεν πιστεύω στο πάθος.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Πάντως, κι' αν έσείς ή ίδια δεν νοιώθετε τον μεγάλον έρωτα, τον εμπνέετε όμως στους άλλους.

ΜΑΡΙΑ.—Οι νέοι της τάξέως μου μου μιάζουν. Άρπαζάντα στο φλέφτ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Οι νέοι της τάξέως σας. Οι πλούσιοι και ματαιόδοξοι.

ΜΑΡΙΑ.—Μά γιατί, κύριε Ροβέρτε, αντιπαθείτε τόσο τους πλου-

τις ταμυλιές, είναι κατακόκκινοι από τα αίματα κι' άνασαιώνον με το πάθος άνοητο, με τα μάτια θολά, με το λειψή πλησιέμο και το κεφάλι κατακίμαρο...

Τέλος, ο Ένας άπ' τους δύο άρχίζει να παραπατάη και στην πρώτη έπιθεσι του αντιπάλου του σοφιάζεται καταγής έξαντλημένος. 'Ο ιδιοκτητής του τότε, για να τον σώση από τη μανία του νικητού, τον παίρνει και βγαίνει άπ' το στίβο. 'Υστερ' από μια έβδομάδα, με τις στοργικές περιποιήσεις του, θα μπορέση για τον παρονοιαση πάλι σε μια καινούργια κοκκορομαχία.

Κι' οι μάγοι, που κέρδισαν τα στοιχήματα, ηηδών τώρα από τις κερτίδες με χαρούμενες φωνές και μαζεύοντα γύρω από τον Έφραο, για να θαυμάσουν από κοντά τον γενναίο είνουσιμένο τους.

Αυτή λοιπόν ή κοκκορομαχία της 'Αιτήης θα μου μείνη άξέχαστη, γιατί πρώτη φορά έβλεπα να είναι ώργανωμένα αυτά τα θεάματα σαν τις ανηχηματικές συναντήσεις της 'Αμερικής και σαν τις τόσο δημοφιλείς λιποδρομίες μας !...

ΑΡΝΑΛΛΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

σιους ; Τότε λοιπόν θα σας είμαι κι' εγώ αντιπαθητική. Γιατί δεν μιλάτε και με ζητάζετε έτσι ; Πέστε μου λοιπόν τί ήταν αυτό που θέλατε να μου πητε ιδιαιτέρως...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (σιγά και παθητικά).—Σας αγαπώ, Μαρία !...

ΜΑΡΙΑ.—Αυτό θέλατε να μου πητε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναί, αυτό. Και κάτι άλλο ακόμα.

ΜΑΡΙΑ.—Τί ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (πολύ συζητημένος).—Πέστε μου... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου ;

ΜΑΡΙΑ (γελώντας).—Μά, κύριε Ροβέρτε... Για σκεφθήτε... Πώς είναι δυνατόν να γίνω εγώ γυναίκα σας ; Είμαι μία πλούσια μοναχοκόρη κι' έσείς είστε Ένας φτωχός ποιητής.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας αγαπώ τηλέα. Είστε ή θεά μου, ή Μούσα μου !

Θέλω να περάσω όλη μου τη ζωή σαν σκλάβος μπρος στα πόδια σας. Θέλω να δοξάσω την ώμορφιά σας, θανόντας την στα τραγούδια μου.

ΜΑΡΙΑ.—Σας εύχαριστώ πολύ. 'Αλλά δεν είναι δυνατόν... Προτιμώ να μείνη παραγνωρισμένη ή ώμορφιά μου. Μπορεί να είστε Ένας θαυμάσιος ποιητής και να μ' αγαπάτε τηλέα, άλλ' εγώ προτιμώ να πάρω Έναν άνθρωπο, ο άποιος θα έχη Έναν τίτλον εύγενείας.

Προτιμώ να γίνω κόμισσα ή μαρκησία, παρά σύζυγος ποιητού. Και μου άρέσει πολύ περισσότερο ή κοσμική ζωή από τα άνειρηστολήματα των ποιητών.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όποτε δεν μου δίνετε καμιά έλπίδα ;

ΜΑΡΙΑ.—Δεν μπορώ να σας δώσω ψεύτικες έλπίδες.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Αλλοίμονο !... Σας αγαπώ τόσο, μα τόσο, που είμαι έτοιμος να δώσω και το αίμα μου για σας !...

ΜΑΡΙΑ.—Τι ρομαντισμός !... Τι ποιητικές υπερβολές !... Σας βεβαίω, όστόσο, κύριε Ροβέρτε, ότι δεν θα χρειαστώ ποτέ το αίμα σας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Εστο !... Έγχομαι να είστε πάντα εύτυχομένη και να λημονήσετε, αφού το θέλετε έτσι, τον φτωχό ποιητή, που θα σας αγαπά, όστόσο, πάντα...

ΜΑΡΙΑ.—Σε λίγον καιρό θ' άρραβωνιαστώ μ' Έναν κομητά ή μ' Ένα μαρκησία. Και για την άκρίβεια, με τον νεαρό μαρκησία που με είδατε προχτές στο δρόμο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θ' αγοράσετε, δηλαδή, Έναν τίτλο με την προίκα σας.

ΜΑΡΙΑ.—'Οπως θέλετε πάρτε το...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Εγώ όμως ήθελα μόνον έοδος κι' όχι τα χρήματά σας.

ΜΑΡΙΑ.—Βροδίασε παιά, κύριε ποιητή. Τ' αγαπημένα σας άστέρια θα έχουν βγή κιόλας στον ουρανό. Δεν πάτε να τα καλύτερησείτε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Με διώχνετε ; Καλά... φεύγω... Καληνύχτα σας, κυρία μέλλουσα μαρκησία !...

(Φεύγει, πνίγοντας Έναν λυγμό).

ΜΑΡΙΑ (περιφρονητικά).—Τί ποιητής !...

(Μετά Ένα χρόνο. 'Η Μαρία είναι έαυλωμένη σε μια σαίζ-λόγκ. Κοντά της κάθεται ο Ροβέρτος).

ΜΑΡΙΑ.—'Επρετε να σας παρακλίσω τόσες φορές για νάρθετε ; Γιατί δεν ήρθατε τόσον καιρό ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ήθελα νάρθο...

ΜΑΡΙΑ.—Γιατί δεν θέλατε νάρθετε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ήθελα να σας ξαναδώ.

ΜΑΡΙΑ.—Γιατί ; 'Εγώ ήθελα τόσο να σας ιδώ !...

Σας χρωστώ την ζωή μου... Για αντισταθήτε !... 'Αν δεν μου δίνατε το αίμα σας, θα είχα πεθάνει. 'Η μετάγγιςις του αίματός σας μ' έσωσε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας το είχα πη ότι σε μια ώρα άνάγκης θα έδνα και το αίμα μου για σας.

ΜΑΡΙΑ.—Ναί. Κι' εγώ γέλασα όταν μου το είπατε.

Θυμάστε ; Μά, συγχωρείστε με τώρα. Δεν με συγχωρείτε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναί. 'Αλλά ξεχάστε ότι σας έδωσα το αίμα μου.

ΜΑΡΙΑ.—Πώς να το ξεχάσω ; 'Ο άρραβωνιαστικός μου, ο μαρκησίας ντε Πλάζ, δεν δέχτηκε να δώσει το αίμα του για να με σώση, όταν οι γιατροί του είπαν ότι μόνο μια μετάγγιςις αίματος μπορούσε να με γλυτώση άπ' το θάνατο. 'Ημουν άρρωστη βαρεία... έπέθανα. Κι' όταν έσείς εμάθατε ότι κινδύνευα, όταν εμάθατε τί μπορούσε να με σώση, ήρθατε άμέσως και προσέφερατε το αίμα σας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Ας μη μιλάμε πια για αυτό.

ΜΑΡΙΑ.—'Όχι, όχι. Μ' έσώσατε. Σας χρωστώ τη ζωή μου, την καρδιά μου, τα πάντα. Ναί, Ροβέρτε, σας αγαπώ. Δεν θέλω να γίνω μαρκησία...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Είν' άραγ παιά.

ΜΑΡΙΑ.—'Όχι, όχι... Μη μου άρνείστε. Συγχωρήστε με για τα λόγια που σας είπα άλλοτε. Είμαι δική σας παιά. Το αίμα σας μ' άναστήσε. Μου δώσατε τη ζωή... 'Επίσης άν δεν μ' αγαπάτε παιά.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας αγαπώ, αλλά...

ΜΑΡΙΑ.—Τότε θα γίνετε σύζυγος μου. Θέλετε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (φιτώντας τη χείρα της).—Ναί, ναί... Σας λατρεύω !...

('Αγκαλιάζονται και φιλοούνται).